

8

1° blad

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, 13e kamer recht doende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 16 APRIL 2012 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Nootnummer

griffie nr. 1453

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

2462

1. _____, architect, geboren te _____ op _____, wonende te _____

2463

2. _____ arbeider, geboren te _____ op _____, wonende te _____

Verdacht van :

De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kruiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek:

Te

A. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 5, 7, 8, 15, 17, 20§1 en 114 § 1 en 4 van het decreet d.d. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (B.S. 19 augustus 1997), als verhuurder een woning die niet voldoet aan de vereisten van art 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning.(art 20 § 1 al 1), in casu de panden gelegen te

1. _____ ongeschikt en onbewoonbaar zijnde: in de periode van 10 oktober 2008 tot en met 27 augustus 2010 (st 136)

2. _____ ongeschikt zijnde: in de periode van 15 maart 2008 tot en met 02 april 2010 (st. 52, 98)

De verdachte tevens gedagvaard om bij toepassing van de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, de bijzondere verbeurdverklaring te horen uitspraken van de

2e blad

vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld of inkomsten uit de belegde voordelen, in casu € 19.500, zijnde de huurinkomsten bestaande uit:

- € 11.000 wegens tenlastelegging A.1. à rato van € 500 per maand gedurende de in de periode van 10 oktober 2008 tot en met 27 augustus 2010 (st.136).
- € 8.500 wegens tenlastelegging A.2. à rato van € 500 per maand gedurende de periode van 15 maart 2008 tot en met 11 augustus 2009 (st. 2, 52)

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp uitmaakt van het misdrijf vermeld onder de tenlastelegging A.1, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte:

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

die de eigendomstitel hebben verkregen ingevolge de akte van aankoop verleden door notaris met kantoor te d.d.

* * *

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting van 16 mei 2011;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 19 december 2012, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad werd genomen :

het Openbaar Ministerie in de persoon van J. Coppens Substituut-procureur des Konings, in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis.

de eerste beklaagde in zijn antwoorden en middelen van verdediging voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door een tolk;

de Wooninspecteur bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest in zijn (aangepaste) herstellvordering, vertegenwoordigd door zijn raadman mr. P. Van Assche loco mr. V. Tollenaere advocaat te Gent, die besluiten neerlegt;

De tweede beklaagde hoewel behoorlijk en rechtsgeldig gedagvaard, verscheen niet ter terechtzitting en werd evenmin vertegenwoordigd, aldus verstek latend.

2 FEITENRELAAS

Eerste en tweede beklaagde zijn eigenaars van het pand gelegen te kadastraal gekend als

Het bewuste pand betreft een hoekpand dat twee zelfstandige woningen omvat. Op het gelijkvloers bevindt zich de woning en op de eerste en tweede verdieping bevindt zich de woning

Op 11 augustus 2009 stelde de woninginspectie vast dat zowel de woning als de woning niet beantwoordde aan de (minimale) vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode (zie stukken 3, 4, 5 en 6 strafdossier).

Zowel woning als woning werden verhuurd.

verklaarde op 11 augustus 2009 : " (...) Ik woon op het gelijkvloers te . Ik heb een schriftelijke huurovereenkomst van 10/10/08. Ik betaal 500 euro per maand EGW inbegrepen... Ik ben hier niet ingeschreven (...)" (stuk 45 strafdossier).

verklaarde (stuk 50 strafdossier) : " Ik woon in het appartement op de eerste en tweede verdieping te . Ik woon hier samen met mijn man, mijn zoon, mijn schoondochter en mijn tweede zoon. Ik heb een schriftelijke huurovereenkomst. De huur bedraagt 650 euro per maand, EGW inbegrepen (...)"

Eerste beklaagde stelde in zijn verklaring samen met zijn echtgenote (tweede beklaagde) eigenaar te zijn van het bewuste pand, dit te verhuren en niets aan het huis te hebben veranderd qua indeling sinds hij het aangekocht had. Wat betreft de woning aanvaardde eerste beklaagde niet dat deze omwille van de veiligheids- en gezondheidsrisico's als onbewoonbaar werd beschouwd. Wat betreft de gebreken aan de woning stelde eerste beklaagde geen geld te hebben voor de herstellingen. Hij beloofde alles te herstellen van zodra hij geld had (stuk 59 en 60 strafdossier).

Op 05 januari 2010 werd door de Burgemeester het besluit genomen tot het onbewoonbaar en ongeschikt te verklaren van woning gelegen aan de . Tevens werd bij besluit van de Burgemeester de datum 05 januari 2010 de woning gelegen aan de ongeschikt verklaard (stukken 86 e.v. strafdossier).

Nadat de Woninginspecteur door eerste beklaagde werd gecontacteerd met de mededeling dat alle werken werden uitgevoerd, werd er op 02 april 2009 overgegaan tot een hercontrole waarbij bleek dat de melding dat alle werken werden uitgevoerd voorbarig was. Nog steeds beantwoordde zowel woning als woning niet aan de vereisten van artikel 5 van de Wooncode.

Bij schrijven van 21 september 2009 werd de Procureur des Konings te Dendermonde in kennis gesteld van de herstellingsvordering uitgaande van de Woninginspectie (zie subkaft herstellingsvordering).

Ter bevestiging de datum 19 december 2011 stelde eerste beklaagde dat het pand intussen openbaar werd verkocht.

Tweede beklaagde kon terloops het strafonderzoek niet worden verhoord.

3. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

In acht genomen alle elementen van het strafdossier waaronder de technische vaststellingen verricht door de Wooninspectie, de verklaring van eerste beklaagde en zijn verweer ter terechtzitting, is de rechtbank van oordeel dat afdoende is bewezen dat eerste en tweede beklaagde zich schuldig hebben gemaakt aan het hen ten laste gelegde feiten A.1 en A.2 omschreven in de enig weethouden tenlastelegging.

4. STRAFTOEMETING

4.1

De in hoofde van de beklaagde bewezen geachte feiten zijn telkens de opvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek telkens slechts één straf moet worden uitgesproken.

4.2

De straftoemeting moet in hoofde van de eerste en tweede beklaagde worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en hun persoonlijkheid, zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, hun leeftijd, hun gezinsomstandigheden en hun arbeidssituatie voor zover dit aan de hand van het strafdossier de rechtbank bekend is.

4.3

De door de eerste en tweede beklaagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. Zij dienen, als verhuurders van een kamerwoning, de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter vrijwaring van de kwaliteit en de veiligheid rigoureuze te respecteren. De rechtbank wijst er op dat de eerste en tweede beklaagde hun individueel belang niet boven het algemeen belang - dat gebaat is met een naleving van deze normen zodat vermeden wordt dat huurders/bewoners in slechte omstandigheden zouden worden gehuisvest en een leefbare, minimale kwaliteit van bewoning wordt gegarandeerd - mogen laten prevaleren. Gestrengheid in de bestraffing is dan ook op zijn plaats.

4.4

De eerste beklaagde is 57 jaar oud, stelde ter terechtzitting over geen inkomen te beschikken en heeft een ongunstig strafrechtelijk verleden (vier veroordelingen door de politierechtbank en één correctionele veroordeling inzake verkeerszaken).

5e blad

De tweede beklaagde is thans 41 jaar, is volgens eerste beklaagde de kostwinner van het gezin en beschikt over een blanco strafregister.

Door het verstek van tweede beklaagde heeft de rechtbank op heden geen zicht op haar sociale en professionele situatie.

4.5

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en individuele preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de eerste en tweede beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die de samenleving beogen te ordenen op het gebied van het vrijwaren van de kwaliteit en veiligheid van verhuurde kamers.

4.6

In de gegeven omstandigheden en ter realisering van de voormelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank het opleggen aan beide beklaagden van een hoofdgevangenisstraf en geldboete noodzakelijk, passend en opportuun.

Aan de eerste en tweede beklaagde kan evenwel, aangezien zij daartoe in de voorwaarden verkeren, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van het geheel van de hen opgelegde hoofdgevangenisstraf en een deel van de hen opgelegde geldboete worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de beide beklaagden zich niet meer aan dergelijke feiten zullen bezondigen. De straf die aan de betrokkenen wordt opgelegd gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en zij worden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden.

4.7

4.7.1

Artikel 29 van de wet van 01 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (B.S. 06 augustus 1985, zoals laatst aangepast bij K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) verplicht de strafrechter om, bij elke veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdgevangenisstraf, een bedrag van 25 euro op te leggen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke misdaden en aan de occasionele redders.

In voormeld artikel wordt ook gesteld dat dit bedrag onderworpen is aan de verhoging voorzien in de wet van 05 maart 1952 betreffende de opdeciemen op de strafrechtelijke geldboeten (B.S. 03 april 1952).

Bij artikel 2 en 3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 30 december 2011) werden de opdeciemen op de strafrechtelijke geldboeten zoals voorzien in de Wet van 05 maart

1952 verhoogd naar 50 declemen met ingang van 01 januari 2012.

Vermits voormelde bijdrage tot het Fonds geen straf uitmaakt is de regel van de niet-retroactiviteit hierop niet toepasselijk. Dit houdt in dat de nieuwe opdeclemen, ongeacht of ze hoger zijn, vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk zullen toegepast worden op deze bijdrage tot het Fonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten voor de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdeclemen invoerde.

De beide beklaagden worden veroordeeld tot het betalen van een bedrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldadaden en aan de occasionele redders van 25,00 euro, te vermeerderen met 50 opdeclemen, 150,00 euro bedragende.

4.7.2

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving intake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. worden de eerste en tweede beklaagde elk veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel (ingevolge indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011) en B.S. 27 januari 2012) 32,27 euro.

5. HERSTELVORDERING

5.1 Algemeen

Naast de bewezen verklaarde inbreuken op de Vlaamse Wooncode, blijkt uit het strafdossier dat er eveneens een stedenbouwkundige inbreuk voorligt, met name het omvormen van een aantal woongelegenheden zonder een voorafgaande machtiging aangezien de bewuste woning zonder vergunning werd omgevormd naar een meergezinswoning met twee aparte woningen en

De herstelvordering is uitgebracht met het oog op het verhogen van de woonkwaliteit en om te verhijden dat de bewoners/huurders in slechte omstandigheden zouden worden gehuisvest. Het bestaan van een stedenbouwkundige overtreding heeft echter zijn gevolgen voor de vorm en de door de rechtbank uit te spreken herstelmaatregel.

Immers, het opleggen van een "gebruikelijke" herstelmaatregel, met name het uitvoeren van werken aan het pand om het aan de woonkwaliteitsvereisten te laten voldoen en het wegwerken van alle gebreken tot er nul strafpunten overblijven op het technisch verslag, zou een

bestendiging van een stedenbouwkundig misdrijf in zich houden. Een vonnis kan geen wettige titel verschaffen op het plegen, instandhouden of het uitvoeren van een ander misdrijf.

5.2 De gevorderde herstelmaatregel

In casu werd de gevorderde herstelmaatregel bij conclusie neergelegd ter zitting van 19 december 2011, aangepast in die zin dat zou worden bevolen dat aan de overtreder om aan het pand een andere bestemming te geven of om het pand te slopen.

Bij wijzigingsdecreet van 29 april 2011 werd deze alternatieve herstelmaatregel expliciet ingeschreven in artikel 20bis van de Vlaamse Wooncode en zijn krachtens artikel 79 van toepassing vanaf 14 mei 2011. Artikel 20bis, §1 van de Vlaamse Wooncode stelt nu vast dat de rechter aan de overtreder beveelt om werken uit te voeren om het pand te laten voldoen aan de minimale kwaliteitsnormen. Indien hij evenwel vaststelt dat dit onmogelijk is, beveelt hij de sloop of de herbesteding. Artikel 20bis van de Vlaamse Wooncode treedt onmiddellijk in werking en is dan ook van toepassing vanaf 14 mei 2011, ook op hangende procedures. Het verbod op de retro-actieve toepassing van de strengere strafwet (artikel 2 Strafwetboek) is immers niet van toepassing op de niet-strafrechtelijke sancties en procedurewetten (C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht en Strafprocestracht*, Antwerpen, Maklu, 2006, p. 109).

Er werd tevens een uitvoeringstermijn van 10 maanden voorgesteld zodat enerzijds de beide beklaagden de tijd hadden om de nodige werken uit te voeren en anderzijds het vonnis dat de termijn bepaalt niet impliciet een tijdelijke verdere bestaanbaarheid van de inbreuken mag inhouden.

Tenslotte werd een dwangsom van 125 euro gevorderd per dag vertraging ingeval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn en werd om de uitvoerbaarheid bij voorraad van het vonnis verzocht.

5.3 Beoordeling

De rechtbank is dan ook van oordeel dat uit de materiële gegevens van het dossier afdoende blijkt dat de (aangepaste) herstellvordering van de woninginspecteur strookt met de wet en niet berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings zonder evenwel de gevorderde maatregel op haar opportuniteit te beoordelen. De 'klassieke' of 'gebruikelijke' herstelmaatregel (erin bestaande dat zou bevolen worden tot het uitvoeren van werken om aan de woonkwaliteitsvereisten te voldoen en het wegwerken van alle gebreken tot er nul strafpunten op het technisch verslag zouden overblijven) zou in casu inherent een bestendiging van een stedenbouwkundig misdrijf inhouden gelet op het feit dat de woning zonder vergunning werd omgevormd tot een kamerwoning.

Om te beletten dat onderhavig vonnis een wettige titel zou verschaffen tot het plegen, instandhouden of uitvoeren van een ander misdrijf, dient de aan eerste en tweede veroordeelde opgelegde herstellvordering als zodanig te worden omschreven waarbij het bewuste pand aan de minimale vereisten

8° blad

voldoet, hetgeen de toepassing van artikel 20bis van de Vlaamse Wooncode impliceert en waarbij de eerste en de tweede beklaagde bijkomend worden veroordeeld tot het herbesteden van het betrokken pand volgens een voor de Vlaamse Codex Rutmbalfke Ordening vergunde staat.

Verder is de rechtbank van oordeel dat een dwangsom van 125,00 euro per dag per veroordeelde als een gepaste aansporing moet worden beschouwd voor de veroordeelden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel dewelke binnen een termijn van tien maanden vanaf de dag waarop huidig vonnis in kracht van gewijsde zal treden, dient uitgevoerd te zijn. In casu bestaat er geen aanleiding tot het opleggen van een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek en deze wordt door de rechtbank ook uitdrukkelijk uitgesloten.

Voorzover de nodige werken niet binnen de voormelde termijn van tien maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis, werden uitgevoerd, wordt de wooninspecteur gemachtigd om van rechtswege in de uitvoering ervan te voorzien op kosten van de eerste en tweede beklaagde.

Tenslotte is de rechtbank van oordeel dat er in casu geen redenen voorhanden zijn om huidige veroordeling tot herstel uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

6. BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING

6.1

Het Openbaar Ministerie vordert, lastens de eerste en de tweede beklaagde, overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek, schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 19.500,00 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks werden verkregen uit de hierboven vermelde en bewezen verklaarde feiten A.1 en A.2 omschreven onder de enig weerhouden tenlastelagging.

Het berekende vermogensvoordeel ten bedrage van 8.000,00 euro heeft blijkens de strafinformatie betrekking op enerzijds :

- een bedrag van 11.000,00 euro, zijnde de huurinkomsten voor de woning a rato van 500 per maand gedurende de periode van 10 oktober 2008 tot en met 27 augustus 2010 (feit A.1);
- een bedrag van 8.500,00 euro, zijnde de huurinkomsten voor de woning a rato van 500 euro per maand gedurende de periode van 15 maart 2008 tot en met 11 augustus 2009 (feit A.2);

De opgegeven vermogensvoordelen (huurinkomsten) komen de rechtbank correct voor.

6.2

De bekomen vermogensvoordelen maken immers deel uit van het bewezen verklaarde misdrijf. Het gaat immers niet op om dit misdrijf als bewezen te

10° blad

190 ter, 194, 195;
 Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programawet d.d. 24.12.1993, art. 1;
 gew.art.36 wvv 07.02.2003;(opdecietuen)
 Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 60, 65, 42, 43bis;
 Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (uitstel)-
 Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29 gew. Wet 24.12.1993, art. 3 en Wet
 07.02.2003 art. 45 gew. art. 1 K.B. 31.10.2005;(euro25);
 Art. 6 Programawet II van 27.12.2006

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende :

*op tegenspraak ten aanzien van eerste beklagden
 bij verstek lastens tweede beklagde*

De eerste beklagde

VERKLAART de eerste beklagde SCHULDIG
 aan de feiten A.1 en A.2 omschreven onder de enig weerhouden
 tenlastelagging.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de eerste beklagde voor deze
 feiten samen tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN
 en een GELDBOETE van DUIZEND EURO, verhoogd met 45 decimalen
 (x 5,5), 5.500,00 euro bedragend.

GELAST voor een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van
 tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde hoofdgevangenisstraf en
 van een gedeelte groot zeventienhonderd euro (van de opgelegde geldboete van
 duizend euro), verhoogd met 45 decimalen (x 5,5), 3.850,00 euro bedragend.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964
 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van
 rechtswege hervroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw
 misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of
 hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg
 heeft gehad.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn van de
 lastens eerste beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door
 een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan 63 dagen slaan op het gedeelte
 met uitstel.

De tweede beklaagde

VERKLAART de tweede beklaagde SCHULDIG aan de feiten A.1 en A.2 omschreven onder de enig waarhouden tenlastelegging.

VEROORDEELT de tweede beklaagde voor deze feiten samen tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN en een GELDBOETE van DUIZEND EURO, verhoogd met 45 decimen (x 3,5), 3.500,00 euro bedragend.

GELAST voor een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde hoofdgevangenisstraf en van een gedeelte groot zeventienhonderd euro (van de opgelegde geldboete van duizend euro), verhoogd met 45 decimen (x 3,5), 3.850,00 euro bedragend.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtsweg herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn van de laatste eerste beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan 63 dagen slaan op het gedeelte met uitstel.

Bijdragen - vergoeding - kosten

SPREEKT in hoefde van de eerste beklaagde en de tweede beklaagde de verplichting uit om ELK éénmaal een bedrag van 25,00 euro, met 50 decimen verhoogd, 150,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT de veroordeelden en ELK een vergoeding op voor de kosten van de strafprocedure van 32,27 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

VEROORDEELT de eerste beklaagde en de tweede beklaagde solidair tot de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 123,92 euro.

Bijzondere Verbeurdverklaring

SPREEKT lastens de eerste beklaagde overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek, de

12^e blad

BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING uit van een bedrag van 9.750,00 euro, zijnde het aandeel van de eerste beklaagde in de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven A.1 en A.2 werden verkregen.

GELAST UITSTEL voor een gedeelte van 7.750,00 euro gedurende een termijn van **DRIE JAAR**.

SPREKBT lastens de tweede beklaagde overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek, de **BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING** uit van een bedrag van 9.750,00 euro, zijnde het aandeel van de tweede beklaagde in de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven A.1 en A.2 werden verkregen.

GELAST UITSTEL voor een gedeelte van 7.750,00 euro gedurende een termijn van **DRIE JAAR**.

Herstelvordering

BEVEELT op vordering van de wooninspecteur zoals aangepast in zijn conclusie, neergelegd ter terechtzitting de 19 december 2011, de veroordeelden en tot zodanig herstel van het pand oplezen te gekend als en kadastraal waardoor het pand aan de minimale kwaliteitsvereisten voldoet.

STELT evenwel **VAST** dat het wegwerken van de gebreken aan de verschillende woongelegenheden niet tot een wettige herstelvordering kan leiden aangezien zolks een besteding van een bestaande stedenbouwkundige inbreuk met zich zou meebrengen.

ZEGT derhalve **VOOR RECHT** dat de veroordeelden en overeenkomstig artikel 20bis van de Vlaamse Wooncode ertoe worden verplicht over te gaan tot het herbestemmen van het bewuste pand volgens een door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vergunde staat en dit binnen een TERMIJN van TIEN MAANDEN vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

BEVEELT dat voor het geval voornoemd pand niet binnen de opgelegde termijn werd hersteld, de wooninspecteur, ambtshalve in de uitvoering ervan zal kunnen voorzien.

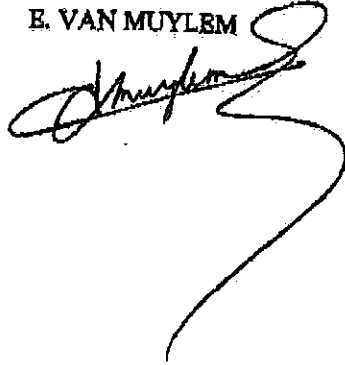
ZEGT VOOR RECHT dat op vordering van wooninspecteur, een dwangsom van 125,00 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel en per veroordeelde en **ZEGT** tevens **VOOR RECHT** dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is zoals voorzien artikel 1.386bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

WIJST het meerge vorderde af als ongegrond.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van:
ZESTIEN APRIL TWERDUIZEND EN TWAALF

Aanwezig:
E. Bötting, alleenrechtend rechter in strafzaken;;
A. De Caurier, substituut Procureur des Konings;
E. Van Muylem, griffier;

E. VAN MUYLEM

E. BÖTING

